

Poutník

putování životem farnosti

2/2026 | 30. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Ekumenická bohoslužba v Dolní Čermné 15. 3. 2026 (foto: L. Ešpandrová)

Ekumenická bohoslužba v Dolní Čermné 15. 3. 2026 (foto: L. Ešpandrová)

Úvodní strana: První svaté přijímání 31. 5. 2026 (foto: L. Ešpandrová)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moje milá farní rodino! ☺

Od posledního vydání našeho farního časopisu jsme toho zase hodně prožili. Zakusili jsme společně slavení největších křesťanských svátků v našem velikém společenství ☺ a také Vám děkuji za krásnou svatodušní vigílii a za Vaši účast a za Slavnost Těla a Krve Páně na Mariánské Hoře.

Významnými chvílemi na naší životní cestě a cestě víry jsou **SVÁTOSTI**. 9 dětí z našeho společenství se připravovalo na své první přijetí dvou z nich. A v sobotu 30. května přijaly první svátost smíření a v neděli 31. května první svaté přijímání.

Za téměř šest let, co Vám zde sloužím, přistoupilo prvně k těmto svátostem dohromady 56 malých farníků navštěvujících většinou 3. třídu ZŠ ☺!!! To je myslím velice požehnané číslo. Bohu a jejich rodinám díky ☺! Příští tok bude pauza, a pak snad to bude opět krásné číslo 8 a více ☺. Jak říkávám, bez rodičů nikdy děti nepřijdou k druhé svátosti smíření a k pravidelné návštěvě kostela.

Mám také velikou radost, že si děti při středečních mších osvojili službu u oltáře a poslouží kdykoliv, když je potřeba. Za to jim patří velký dík a samozřejmě je i to pro mě radost vidět, jak je to baví a že jsou parta ☺! Opět – bez podpory rodičů by to nešlo. A je skvělé (zase díky rodičům ☺), že většina z těchto 56 dětí pravidelně přichází na nedělní mše svaté a účastní se života ve farnosti. A je pravda, že ty první, druhé a třetí děti už nejsou děti, ale mládež ☺.

Před více jak 60 lety, 4. prosince 1963, papež Pavel VI. vyhlásil koncilní konstituci Sacrosanctum Concilium věnovanou liturgii, první ze čtyř konstitucí, které vzešly z Druhého vatikánského koncilu. Právě od ní se odvíjela liturgická reforma, která následovala po koncilu. Konstituce Sacrosanctum Concilium ve svých hlavních liniích směřovala ke „zjednodušení“ liturgie a zavedla národní jazyky. Papež Lev XIV. se při generálních audiencích věnuje v katechezích právě tomuto dokumentu. Něco málo z jeho audience ve středu 3. června 2026 na svatopetrském náměstí: Svatý otec poukázal na to, že liturgie není záležitostí pouhého pozorování. Vyžaduje aktivní účast celého člověka – těla, myslí i srdce. Právě skrze společně sdílená gesta, modlitby a naslouchání Božímu slovu se vytváří společenství církve. Na závěr se Lev XIV. vrátil k myšlence papeže Františka z apoštolského listu *Desiderio desideravi*, podle níž se člověk musí znovu naučit rozumět symbolům. „Prvním úkolem liturgické formace je, aby se člověk znovu stal způsobilým pro symboly,“ připomněl. Dodal, že živě a zbožně slavená liturgie spolu s odpovídající katechezí otevírá prostor pro skutečné setkání s Bohem, které zahrnuje celého člověka – ducha, duši i tělo.

Milí Boží přátelé, přeji Vám nádherné léto s naším dobrým Pánem a s lidmi, kteří Vás obklopují! Žehnám Vám!

Váš otec Jenda ☺ +

Z historie farnosti

Dolnočermenská fara

Patrová fara v Dolní Čermné, původně barokní, upravená klasicistně představuje hodnotný příklad vývoje vrchnostenské barokní a klasicistní architektury na Lanškrounsku a dokládá význam farské správy v pohraničních oblastech. Má číslo popisné 1.

Kdy vznikla? Proč je dál od kostela? Jaká byla její historie? Toto je jen amatérský pokus odpovědět na některé otázky z dostupných materiálů...

Obec Čermná je v nadační listině vydané českým králem Václavem II. prvně doložena v roce 1304. Vznikla za vrcholné středověké kolonizace jako typická lánová ves, kde jsou jednotlivé zemědělské usedlosti uspořádané podél vodního toku a cesty v údolí.

Osadníci, zakladatelé vesnice pocházeli z krajín křesťanských a byli součástí církve katolické.

Je pravděpodobné, i když to nelze potvrdit historickými fakty, že Čermná v době svého založení postavila dřevěný kostelík, neboť Čermná jako farní ves je již roku 1350 uváděna v listině Arnošta z Pardubic jako plebánie¹⁾ biskupství v Litomyšli patřící pod děkanát v Lanškrouně (do děkanátu lanškrounského patřilo 16 farních vesnic). Čermná v této době byla buď plebánií, tj. do farního kostela kněz dojížděl odjinud, nebo již byla farností s farou a vlastním knězem.

„Na ostrohu uprostřed vsi, obtékaném potokem Čermenkou stál dřevěný kostelík s farou a rychtou, k němuž přes potok vedl kamenný pískovcový most“.

Čermná tedy už tehdy měla i faru, které byl přidělen půllán polí z majetku rychty.

V důsledku husitského hnutí se farnost stala utrakvistickou²⁾. Převážná část osadníků se patrně přidala k utrakvistům, menší část zůstala katolickou. „Kostel i fara v Čermné byly obsazeny utrakvistickými kněžími. Ti drželi farnost až do Bílé hory roku 1620.“

Vysvětlivky:

1) plebánie je historické označení pro farnost - jako církevní správní obvod – zejména tu venkovskou

2) utrakvistický, utrakvisté (kališníci) byli stoupenci husitského hnutí, kteří požadovali přijímání eucharistie pod obojí způsobou

Počátkem třicetileté války byla fara v Čermné téměř zničena. V letech 1626 – 1670 byla čermenská farnost plebánií a byla spravována katolickými kněžími z fary z Ústí nad Orlicí, neboť fara v Čermné byla zpustlá. V listinných materiálech je ústecký kněz nazýván „správce všech církví Páně na panství lanšperském“. Několikrát do roka objížděl na koni opuštěné farnosti, aby křtil, sezdával, sloužil mše i pohřbíval.

V Místopisech obcí Dolní a Horní Čermná zpracovaných Vincencem Vašíčkem je uveden údaj ze soupisu katolíků z roku 1654: „... fary není, aby pořádný tu bydlil. Ústeckému faráři se každoročně odvádí desátku: 10 korců³⁾ žita, 10 korců ova, krav zádušních 6, Rolí však při horách nehrubě užitečných na půl lánu.“ Z tohoto zápisu lze usoudit, že zde byla budova, ke které náležely i pozemky.

V roce 1670 – 1671 byla přestavěna původní kamenná fara (byla hned poschodová) a byl zde ustanoven katolický farář Ondřej Kryštof Stell. „K čermenské farnosti patřily obce Dolní a Horní Dobrouč, Ostrov, Jakubovice, Verměřovice a Petrovice a celá kolatura⁴⁾ čítala přes 4 500 duší“.

Od roku 1671 měla již Čermná vlastního faráře, který sídlil trvale na čermenské faře.

V roce 1771 z nařízení císařovny Marie Terezie proběhlo ve všech vsích a městech českého království očíslování všech lidských příbytků a katolická fara ve středu obce dostává číslo 1.

Po zásahu bleskem v roce 1821, kdy se stala téměř neobyvatelnou, byla fara přestavěna do současné podoby roku 1835. Uprostřed hlavního průčelí fary je kamenný portál, v němž nad vchodem je vytesán letopočet – Anno 1835⁵⁾.

Následně byly opraveny i hospodářské budovy u fary.

K faře patřily také rozsáhlé pozemky. V roce 1671, kdy byla obnovena fara, přidělili Lichtenštejnové ke katolické faře lán polí s velkou výměrou lesů, které se nazývají Farský les a Kněžství.

Ve Vašíčkově Místopisu u č.p.1 je uveden údaj z roku 1897: „...katolická církev měla 2014 arů⁶⁾ polí, 354 arů luk a 15 arů zahrad, 2360 arů lesa, 32 arů pastvín, něco neplodné půdy, celkem 4702 arů.“

Pod Farským lesem patřilo několik hektarů polí k faře, kterým se říká Na Farském.

Vysvětlivky:

3) korec je stará česká jednotka, která se primárně používala jako objemová míra pro sypké látky; nejčastěji se jeho hodnota pohybovala kolem 93 litrů

4) kolatura je církevní označení pro farní obvod

5) Anno - v roce, roku...

6) ar je jednotka pro plošný obsah, je obsahem čtverce o straně 10 m, je tedy roven ploše 100 m²

„Řadu let byla farská pole levně pronajímána drobným chalupníkům. Ti měli najaaté 2 až 3 míry polí na sázení brambor a obilovin, a tak v době války a tenkých válečných přídělů měli zajištěnou obživu. Poslední z farářů, kdo část polí se dvěma kravkami obdělával až do roku 1934, byl oblíbený farář Jan Suchomel. Byl ze selského roku a hospodaření bylo jeho radostí. Z práce na poli se těšil až do posledních let života. V roce 1952 byly farské pozemky včleněny do JZD.“

Postupem doby se i z pozemků kolem fary uvnitř obce staly stavební parcely a od konce šedesátých let zde začalo vznikat sídliště rodinných domů.

Od starších farníků jsem se také dozvěděla, že u fary (vpravo nad přístupem k faře v dosud znatelném dolíku) stála farní stodola, která byla zbořena. Na druhé straně pod vstupem do farního dvora se nacházel rybníček, ten byl zavezen.

Já osobně mám faru od dětských let neodmyslitelně spojenou s panem farářem Čeněkem Ptáčkem, který zde bydlel po celou dobu služby v dolnočermenské farnosti, tj. od roku 1940 až do své smrti roku 1995.

Na jeho místo nastoupil P. Pavel Seidl, jenž zde sloužil od léta 1995 do července roku 2009. V letech 1996–2000 se mu s pomocí několika obětavých farníků podařilo zorganizovat velkou rekonstrukci fary. Právě díky jejich společnému úsilí získala fara současnou podobu, kterou většina z nás dobře zná. Byla opravena střecha, fasáda a rekonstruovány interiéry, vybudováno nové sociální zařízení uvnitř budovy v obou patrech.

Za současného kněze P. Jana Lukeše, který ve farnosti slouží od srpna 2020, bylo realizováno nové vytápění fary, proběhla oprava střechy s výměnou střešní krytiny a bylo provedeno zateplení poloviny půdy. Postupně byla vyměněna vnitřní okna v prvním patře i přízemí. A průběžně se provádí řada udržovacích a menších oprav, které jsou mnohdy na první pohled „neviditelné“.

A co napsat na závěr?

Celkem od roku 1671 do současnosti sídlilo na faře 40 kněží. Buďme vděční, že fara v Dolní Čermné existuje, je průběžně udržována a opravována. Ale především děkujeme za to, že více než 300 let máme ve farnosti kněze a díky tomu může tato historická budova stále sloužit svému účelu, tj. jako farní úřad a bydlení pro správce farnosti. Vážme si toho, že dveře fary zůstávají vstřícně otevřeny.

*Z knih „700 obce Čermná“, „Pohledy do minulosti Čermné a dalších zdrojů zpracovala
Hana Vágnerová*

Rozhovor Poutníka

... s Ludmilou Ešpandrovou

Paní Lídu Ešpandrovou potkáváme často s brašnou na rameni, třeba při vycházce v přírodě v okolí naší obce. Známe ji především jako fotografku, bez které se neobejde žádná společenská či kulturní událost v Dolní Čermné. A z její „dílny“ je také většina fotek farnosti za poslední roky.

Řadu let působí také v redakční radě Dolnočermenské zpravodaje.

Děkujeme, že ochotně vyhověla naší prosbě a přinášíme pro Poutníka tento zajímavý rozhovor...

Co všechno nosíš v té brašně a jak je těžká?

V brašně na procházku je jeden foťák, takže váha není tak hrozná, 2-3 kg, podle toho, jaký objektiv mám nasazený. Na ostatní focení nosím zpravidla dva fotoaparáty, základní objektiv, širokoúhlý objektiv, blesk, náhradní baterie do foťáků i blesku, náhradní paměťovou kartu, utěrku na skla, popruhy. Na fotbal, hokej, cyklistiku přibálím teleobjektiv, a naopak blesk většinou nechám doma. Brašna pak váží 6-7 kg.

Jsi rodačka z Litomyšle. Zavzpomínáš, prosím, na své dětství, mládí, a hlavně na své rodiče, sourozence...

Maminka byla původní profesí redaktorka československého rozhlasu v Pardubicích, později žena v domácnosti, protože jsme byli velká rodina, měla jsem ještě čtyři sourozence. Maminčinou velkou zálibou byla etnografie, zajímala se, jak se dříve žilo, a hlavně vařilo na Litomyšlsku. Zapisovala si vyprávění pamětníků, sbírala recepty, její články pak vycházely v Zemědělském kalendáři. Tatínek, syn prodejce a výrobce hudebních nástrojů, pracoval v litomyšlském muzeu. Byl vášnivým muzikantem, hrál na klavír, violoncello, varhany, byl zakladatel Litomyšlského symfonického orchestru, dirigent pěveckého spolku Vlastimil a také spoluzakladatel festivalu Smetanova Litomyšl. Vzpomínám, jak rozepisoval party pro zpěváky a muzikanty namáčecím perem na notový papír u kuchyňského stolu. Svatou trpělivost měla maminka. Každou volnou chvíli si šel „vrznout“ jak říkal, na violoncello. Tatínek bohužel zemřel v mých dvanácti letech. Bratr Jaroslav a sestra Jarmila již byli dospělí a samostatní, sestra Vítězslava chodila na střední školu a nejmladšímu Jindřichovi bylo osm let. Nebylo to snadné.

Co všechno jsi v Litomyšli prožila?

Chodila jsem zde na základní školu, na gymnázium, do hudební školy a nastoupila jsem tady i do svého prvního zaměstnání v litomyšlské nemocnici jako sekretářka na ortopedickém a infekčním oddělení.

S přijetím na gymnázium byly potíže, chodila jsem na náboženství, a to byl zvláště na začátku 70. let problém. A musím zmínit, že náboženství na naší škole krátce vyučoval po propuštění z vězení také František Ambrož Strítěský, poslední rektor piaristické koleje v Litomyšli, politický vězeň odsouzený v roce 1950. Nikdy si nestěžoval a často mluvil o pavoucích, s láskou. Pavouk byl totiž jediný živý tvor, který mu dělal společnost rok a půl samovazby.

V Litomyšli jsem žila do svých dvaceti let.

Seznámíš nás, prosím, na stránkách farního časopisu☺ - s litomyšlskými kostely?

Zmíním ty, na které mám nějakou vzpomínku.

S maminkou jsme chodili do proboštského kostela Povýšení svatého kříže. Tady jsem byla pokřtěná a biřmovaná, šla jsem k prvnímu svatému přijímání. Vdávala jsem se ale v kostele v Morašicích. Do kostela Nalezení svatého kříže, jehož věže vidíte z dálky, ať přijíždíte do Litomyšle z kterékoliv strany, jsme chodili v neděli tzv. na „desátou“. Koncem 60. let byl kostel uzavřen pro havarijní stav a začal sloužit jako sklad stavebního materiálu. Do zdi dnešních klášterních zahrad byla vsazena kovová vrata, aby sem mohla vjíždět nákladní auta, písek, cement, cihly zde byly skladovány pod barokními klenbami ve společnosti soch Matyáše Bernarda Brauna. Smutný to bylo. Naštěstí už je to minulost, na kterou je ale třeba nezapomínat. Klášter, jak se mu říká, je dnes opravený a z vyhlídky mezi věžemi vidíte zámek se zámeckou zahradou jako na dlani.

Kostel na hřbitově je zasvěcený sv. Anně, odtud jsem vyprovázela rodiče a bratra a kdysi dávno chodila šlapat měchy harmonia, když tatínek hrával na pohřebch.

A nesmím zapomenout na kamennou kapličku sv. Antonína v Nedošinském háji, od nepaměti cíl procházek místních za klidem a pro vodu ze studánky pod kapličkou.

Jaké je Tvé oblíbené místo v Litomyšli?

Mám ráda náměstí, kde jsme bydleli, zámeckou zahradu a už zmíněný Nedošínský háj.

A taky Zámecké návrší, tedy okolí muzea, kde jsem trávila neděle, když měl tatínek službu v muzeu. To místo bylo bohužel dříve vlnidnější, více zeleně, trávníky, keře. Po odkrytí a zpřístupnění podzemních prostor v muzeu už zde z pochopitelných důvodů může být jen dlažba.

Jaké okolnosti Tebe a Tvého manžela, Tvoji rodinu přivedly do Dolní Čermné? Kdy to vlastně bylo?

Manžel zde dostal byt od tehdejšího zaměstnavatele a začal pracovat jako řidič ve výrobně krmných směsí. Přistěhovali jsme se v únoru 1981 s týdenní dcerou Janou a šestnáctiměsíčním synem Josefem. Takže bych řekla, že jsme letitá „naplavenina“.

Nejmladší syn Jan se narodil v roce 1984.

Máš také v Dolní Čermné nějaké oblíbené místo?

Těžko říct, snad okolí rybníka, je všude krásně, jsem tu ráda. Ale zvykala jsem si hodně dlouho, teď už bych neměnila.

Odkdy fotografuješ? Učil Tě to někdo? Co fotíš nejraději?

K padesátinám jsem dostala první digitální foťák na rodinné focení, časem ho vyměnila za novější a od roku 2011 jsem začala pracovat pro Dolnočermenský zpravodaj a brzy jsem zjistila, že bez zrcadlovky to nepůjde, koupila jsem si první Nikon.

Začalo mi být líto, že do výtisku se dostane jen několik málo fotek, založila jsem album na rajčeti, kam „přebytečné“ fotky nahrávám, třeba pro ty, kteří se nemohli zúčastnit, ať už z jakéhokoli důvodu, nebo prostě pro vzpomínku. K prvnímu Nikonu přibyl druhý, abych při akcích nemusela měnit objektivy „za pochodu“. Později jsem opustila Nikon a přešla na bezzrcadlovky Sony, hlavně proto, že jsou lehčí. Při několikahodinovém focení znát každé deko, které nesu na rameni.

Jsem amatér, neučil mě nikdo, šla jsem cestou pokus omyl. Co fotím nejraději? Nějakou lehčí otázku tam nemáš? Já si to vlastně užívám vždycy, ale vždycy mám obavy, abych to zvládla. A pak se dozvím, že např. čermenský rodák, žijící v Praze, prohlíží fotky na internetu, vidí, co je v Čermné nového, když už tu nemůže pro pokročilý věk být, poznává známé a fotky mu dělají radost, to je odměna a říkám si, že ta práce stojí za to, i když není dokonalá.

Kdy jsi začala s „velkými akcemi“?

To tak nějak vyplynulo z práce pro zpravodaj, tedy od roku 2011. Pro farnost jsem fotila poprvé v roce 2014 první svaté přijímání a biřmování.

Co všechno musíš před focením o akci vědět? Jak se musíš připravit?

Ideální je, mít dopředu co nejvíce informací, aby mi neunikla nějaká stěžejní situace. Časový plán, jména hostů jsou taky důležitá, abych někoho neopomněla, příchody a odchody na „scénu“, prostě znát celý průběh alespoň v obrysech. Musím si promyslet, z jakého místa budu fotit, na co se zaměřím. Řídím se pravidlem celek, polocelek, detail a někdy si musím připomenout slova O. Neffa: „Smiřte se s tím, že všechno prostě vyfotit nejde.“

A pochopitelně si musím dát do pořádku „náradí“, aby byly srovnané časy na foťácích, to je důležité pro řazení fotek, čisté objektivy, naformátované karty, nabité baterie včetně záložních. Po příchodu domů, okamžitě zálohuju fotky nejméně dvakrát.

A co focení sportovních událostí?

Hokej jsem začala fotit, protože ho hrál starší syn a donedávna i manžel, cyklistiku proto, že cyklistické závody na motorkách v DC Moto Teamu doprovázejí oba synové a donedávna i manžel, fotbal pro místní fotbalisty. Sport mě baví, nejvíc asi hokej a malí fotbalisté, fotbalová příprava.

Kolik fotografií při akci pořídíš a kolik jich nakonec „pustíš ven“? Kolik času Ti zabere výběr fotek z akce a samotná úprava fotek?

Hodně, abych měla z čeho vybírat. Ze sportovních akcí mi zbyde zhruba každá osmá až desátá, záleží, jak se podaří zachytit situace. Výběr fotek a jejich úprava mi zabere zhruba čtyřikrát tolik času co focení. Pokud se fotí v horších světelných podmínkách, je úprava pracnější. Nějaký čas spolkne i výběr a nahrávání fotek na internet.

A to máš ještě další koníčky; řekni jaké?

Mám, šiju patchwork, to je pro mě odpočinek. Šiju na stroji i ručně, do velkých projektů se nepouštím, ale dětské deky, ubrusy, prostírky, dekorace, šiju ráda. Mám manželovu podporu - má pro moje koníčky pochopení, trpělivě vysává nitě po celém bytě, snáší moje odchody za focením a toleruje dlouhé hodiny prosezené u počítače. Ale i on má svoje koníčky, kolo, motorku, hokej.

Obdivuji Tě. Prozrad' mi, jak to vlastně všechno stíháš? Máš rodinu, vnoučata (kolik jich máš?), práci v redakční radě Dolnočermenského zpravodaje...

V redakční radě pracuju 15 let, jsme čtyřčlenný, řekla bych sehraný tým, takže není všechna práce jen na mně.

Snažím se život si nekomplikovat, dělat, co mě baví, a to se pak dá stihnout dost věcí, když je člověk dělá rád.

Vnoučat mám šest, jsou ve věku od šesti měsíců do 17let - Marka, Emmu, Davida, Terezu, Olivera a Richarda.

A nakonec naše obligátní otázka: o co by ses chtěla se čtenáři Poutníka podělit nebo jim vzkázat?

Mějte se rádi, protože když se lidi mají rádi a jsou k sobě ohleduplní, všechno se dá zvládnout.

Milá Lído, Moc Ti děkujeme za Tvoje krásné vzpomínání a povídání, přiblížení Litomyšle i tajů fotografování. Přejeme Ti vše dobré a hodně zdraví a radosti Tobě i Tvé rodině. A ať se Ti stále daří.

Pro Poutníka připravili:

Hana Vágnerová a P. Jan Lukeš

Ze života farnosti

Ekumena? Firma Jan & Jan je tu pro vás!

Nedělní odpoledne 15. března bylo využitou příležitostí pro ekumenickou bohoslužbu. Přestože původní řecké slovo *oikúmené* znamená *celý obydlený svět*, sešli se v našem dolnočermenském kostele jen obyvatelé Horní a Dolní Čermné a přilehlých vesniček. To ale nijak nezmenšilo význam tohoto setkání a neubralo to sílu prožitku jednoty. Společně jsme se zaposlouchali do slov svatého Pavla, který nám něžně připomíná naše napojení na jediný a zároveň nejlepší zdroj plnosti života – Ježíše Krista. Skrze Něho, s Ním a v Ném jsme si všichni blízcí. Svatý Pavel také říká, že: **„Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování.“** (Ef 4,1-13) Jednota v různosti tedy není naivní představa, ale plnost života, zdroj vzájemného obohacení!

Obnovou křestního slibu a zářící *nejen* odleskem rozsvícených svící jsme se přihlásili ke službě světu – naším odvážným i radostným cílem je vnášet křesťanskou radost a záři Boží lásky do našich vztahů slovem i činem!

Myšlenku i realitu jednoty podpořili otcové a bratři naši milí nejen totožným jménem - Jan & Jan, ale i příjemným projevem, srdečnými úsměvy a identickou štolou!

Krásu, radost a záři si účastníci odnášeli nejprve do Orlovny, kde se idea jednoty proměnila ve faktické přátelské propojení a nakonec do svých, Bohem prozářených domovů...

Anna Motlová

Pár vzpomínek na letošní postní duchovní obnovu v naší farnosti.

Postní duchovní obnova farnosti Dolní Čermná se uskutečnila v sobotu 21. 3. 2026. Vedl ji P. Mgr. Vojtěch Novotný, S.L.L.. Tématem bylo Velikonoční triduum. A jak nám hned v úvodu páter Vojtěch vysvětlil, bavíme se o pátku, sobotě a neděli, protože čtvrtek večer už je vlastně pátek. A tak nikoho nepřekvapí, že obnova se konala v sobotu, ale začala již večerní mší svatou v pátek ☺.

Celé setkání probíhalo ve velmi příjemné atmosféře a bylo natolik zajímavé, že s trochou teplého čaje jsme zapomínali i na to, že je nám v Orlovně zima ☺. Popsat celý obsah přednášky by bylo na dlouhé čtení. A protože stejně všichni víte, že jsem učitelka, tak jsem si dnes pro vás připravila krátké, leč výstižné, výpisky z promluvy.

Zelený čtvrtek

- Narozeniny mše svaté.
- Bůh Slovem tvoří svět a Slovem proměňuje chléb.
- Starozákonní večeře měla mnoho podmínek a pravidel (slavení v rodině, shromáždění, bezvadný beránek, být připraveni na cestu, jídlo jako záchrana, svoboda rozhodnutí, připomínka stálé přítomnosti Boha....) a to vše se posléze projeví v Eucharistii Nového zákona.
- Obřad mytí nohou zmiňuje v evangeliu pouze Jan.

Velký pátek

- Den oslavy kříže.
- Pašijový příběh se z velké části odehrává v noci.
- Ježíšova odpověď: „Já jsem to.“ je analogií k Božímu: „Jsem, který jsem.“.
- Ježíš = Beránek vyplývá i ze skutečnosti, že dokonal v době, kdy se v chrámu zabíjeli obětní beránci.
- Uctívání kříže má mnoho symboliky
 - Kříž = strom života.
 - Zrada v Getsemanské zahradě jako analogie ke stvoření v Ráji.
 - Přibité ruce jako ruce vztažené ke stromu poznání.
 - Voda vytékající z Kristova boku jako řeky v Ráji či Evino zrození z Adamova žebra.

Bílá sobota

- Vigilie = bdění; plna symboliky a znamení.
 - Tmu prozáří oheň.
 - Alfa a omega jako začátek a konec.
 - Zrna na svíci jako rány od hřebů.
 - Exsultet = zajásajte, jako vítězství nad smrtí.
 - Následnost čtení – přechod od smrti k životu.
- Ježíš byl v hrobě „svázán“ pruhy plátna = svázán provazy smrti a Bůh je rozvázal.
- Jít do Galileje = návrat k počátkům; Velikonoce nás nutí jít tam, kde jsme poprvé poznali Ježíše.
- Bůh je mistr v odvalování náhrobních kamenů hříchu.

Tak, to jsem to opravdu hodně zestručnila ☺. Snad Vás některá odrážka zaujme, třeba přivede k hlubšímu zamyšlení či vyhledání kontextu.

Jitka Macháčková

PS: Klidně mi to oznámujte, já to unesu ☺.

O Mariánské Hoře aktuálně

Milí farníci, je tomu už rok, co jsme Vás naposledy informovaly v Poutníku o tom, jak postupují přípravné práce související s Mariánskou Horou. Loňský podzim přinesl první viditelné kroky dlouhodobých projektových příprav – probíhaly výkopové práce a ukládání podtrubí pro vodovodní přípojku z Horního Třešňovce k domu na Mariánské Hoře.

Letošní slavnost Zvěstování Páně 25. 3. nám přinesla velkou radost. V tento den bylo vydáno stavební povolení pro stavbu Řeholního domu na Mariánské Hoře. Už v říjnu 2025 jsme dostaly povolení k odstranění stávající budovy.

Pan architekt Jiří Svoboda dokončil prováděcí dokumentaci a probíhá výběr zhotovitele stavby. Pokud by bylo možné začít s pracemi v závěru letošního roku, byly bychom rády. Čas nám ukáže reálné možnosti. Vše svěřujeme Panně Marii a sv. Josefovi.

Potěší nás, když s námi i letos přijdete oslavit slavnost sv. Ignáce. Mši sv. na Mariánské Hoře v pátek 31. 7. v 10.30 hod. bude sloužit o. Jan Lukeš. Chceme při ní prosit za nová povolání a děkovat za 45 let existence naší řeholní společnosti.

Sr. Alena Jindrová

Na cestě k prvnímu svatému přijímání

„Maličký, možná jsi maličký, tak právě tebe má Pán Ježíš rád...”

Tato jednoduchá písnička nám v posledních měsících zní doma častěji než mnohé známé hity. Děti si ji zpívají s radostí a my dospělí si při ní znovu připomínáme něco důležitého – že každý z nás je Bohem milovaný, ať je malý nebo velký. Právě touto jistotou je provázena i příprava našich dětí na svátost smíření a první svaté přijímání.

Jako maminka dítěte, které letos prochází touto krásnou cestou, vnímám, že nejde jen o získávání nových znalostí o víře. Děti postupně objevují, že Bůh není vzdálený, ale blízký. Že je miluje takové, jaké jsou, a že je stále zve k sobě.

Velkým obohacením byla společná pouť rodin na Horu Matky Boží v Králíkách. Přestože nám počasí nepřálo a program se musel přesunout pod střechem, nic to neubralo na hloubce ani radosti celého dne.

Děti prostřednictvím her a aktivit objevovaly, že byly stvořeny z lásky a pro lásku, že hřích člověka svazuje a brzdí na cestě k dobru, ale také, že Boží odpuštění přináší svobodu, pokoj a nový začátek.

Krásné bylo sledovat, jak se do programu zapojovaly celé rodiny. Děti si navzájem říkaly povzbudivá slova, společně přemýšlely, hrály si a učily se spolupracovat. Celá jídelna byla plná smíchu, radosti a opravdového společenství.

Vrcholným okamžikem dne byla společná mše svatá. Děti ministrovaly, zpívaly a aktivně se zapojovaly do liturgie. Bylo dojemné sledovat jejich soustředění i radost. V těch chvílích jsme si možná všichni uvědomovali, že se pomalu blíží okamžik, kdy poprvé přijmou Ježíše do svého srdce ve svatém přijímání.

Z celého dne jsme si neodvezli jen hezké vzpomínky. Odnášeli jsme si především vědomí, že největším pokladem není to, co můžeme vlastnit, ale Boží láska, která nás provází na každém kroku. A právě k tomuto pokladu naše děti během své přípravy postupně dorůstají.

Za všechny společně prožité chvíle patří velké poděkování otci Janovi, Aničce i všem, kteří děti na jejich cestě k prvnímu svatému přijímání doprovázejí. Díky nim mohou naše děti poznávat, že Pán Ježíš má skutečně rád každého – i toho maličkého.

Petra Řeháková

První svatě v přijímání

Každý z nás v životě přijal nejednu svátost, některé jednou, jiné přijímáme opakovane, ale to poprvé v nás zůstane jako nezapomenutelný zážitek a věřím, že tomu tak bude i u 9 dětí z naší farnosti, které v neděli 31. 5. 2026 poprvé přijaly svatě přijímání.

Cestu k této slavnostní chvíli s nimi otec Jenda zahájil v říjnu, společně po ní pokračovali každý pátek během hodin náboženství a také při společném ministrování na středečních mších. Děti měly možnost blíže poznat průběh mše svaté a tajemství, která se při ní odehrávají. Tento čas byl pro děti velmi poučný, ale také zábavný, díky otci Jendovi, který jim po bohoslužbách ještě chystal různé aktivity. Jako maminka jedné ze zúčastněných vím, že se domů vždy vracela nadšená, plná zážitků a nových informací, které získala.

Velkým a dozajista i nezapomenutelným zážitkem byla posvícenská mše svatá ve farním kostele, kde měli možnost ministrovat po boku otce biskupa. Týden před samotnou slavností se také mohli zúčastnit diecézního setkání ministrantů v Hradci Králové.

Samotný slavnostní víkend začal v sobotu, kdy všech 9 dětí poprvé přistoupilo ke svátosti smíření. Jejich počáteční lehkou nervozitu zmírnil otec Jenda svou vlídností a přátelským přístupem (společným objetím ☺), Anička s Eliškou a jejich hudební doprovod i společná modlitba rodičů a ostatních dětí. Pro mě osobně bylo velmi dojemné pozorovat děti, které vyšly ze zpovědnice s úsměvem a bílým květem v ruce. Jejich nervozita se rozplynula společně s kouřem, který zbyl z poctivě připravených a posléze spálených seznamů hříšků podle zpovědních zrcadel.

Vyvrcholení celoročních příprav při slavné nedělní bohoslužbě bylo svátkem nejen pro děti a jejich rodiny, ale věřím, že i pro celou naši farní rodinu, ve které vyrůstají a do níž patří. Nádherně a slavnostně ustrojené děti, z jejichž tváří byla během slavnostního průvodu patrná lehká roztřesenost a zároveň velké očekávání chvíle, která má přijít, byly středem pozornosti nás všech. Jejich zapojení do průběhu obřadu ukázalo, jak skvěle je otec Jenda a rodiče připravovali na tento velký den. Samotná chvíle přijetí Těla a Krve Páně byla pro každého z nich velkým prožitkem a uvědoměním si, že Bůh je dobrotivý, odpouští a následně jim dává sám sebe ve svátém přijímání. Sílu tohoto okamžiku si možná uvědomí až později ve svém životě, ale už nyní v nich zůstává. Slavnostnost mše svaté svým nádherným hudebním doprovodem podtrhla dětská schola pod vedením Aničky Motlové.

Velký dík za průběh a přípravu patří otci Jendovi, Aničce Motlové, rodičům, širším rodinám a také celé farní rodině. Věřím, že živost a pospolitost této farnosti je velkým darem, který dětem ukazuje, jak naplněný a požehnaný je život s vírou a naším Pánem.

Kateřina Karasová

Korespondence s indickým chlapcem Raphaellem Godadem

V rámci Adopce na dálku podporuje naše farnost indického chlapce Raphaela F. Godada. Přinášíme Vám aktuální korespondenci s ním.

Pozdravy od Raphaela Godada, vašeho milovaného dítěte.

Píšu vám tento dopis, abych vám sdělil novinky o sobě.

Studuji ve 4. třídě. Moje oblíbené předměty jsou angličtina, hindština a e. v. s. Rád se učím a hraji kriket se všemi svými přáteli.

24. března 2025 jsem dokončil závěrečné zkoušky SA-2. Tvrdě jsem pracoval, abych ve všech zkouškách dosáhl dobrých výsledků. Letos moje škola uspořádala mnoho her, zúčastnil jsem se běhu, hodu míčem do kbelíku a „cockhight“ ve všech těchto hrách jsem se umístil na třetím místě.

Nyní s rodinou navštívím maminku v Croa a budu si užívat čas strávený na plážích.

Svůj dopis zakončuji přáním všeho nejlepšího vám všem.

*Vaše milující dítě
Raphael Godad*

Dopis z Římskokatolické farnosti Dolní Čermná

Milý Raphaeli,

Děkujeme za tvůj dopis a gratulujeme ke skvělým výsledkům ve studiu i sportu. Máme z tebe velkou radost. Doufáme, že sis užil svůj pobyt s rodinou ☺.

My, tvoje milující adoptivní rodina ti posíláme pozdravy a pár informací o nás.

Jsmo křesťanská farnost Dolní Čermná. To je ve východní části České republiky. V naší farnosti se staráme o 5 kostelů v 5 vesnicích. Je zde mnoho lidí s dobrým srdcem. V dalších dopisech ti zkusím postupně představit co nejvíce z nás.

Já jsem Káťa, mám manžela a tři děti, v Dolní Čermné žiji od narození a mám to tu moc ráda. Mám ráda čas strávený s rodinou stejně jako ty. Moje děti také rády sportují a běhají. Já ráda zpívám a starám se o náš domov. Budu také zajišťovat, že tvé milé dopisy, se dostanou ke všem, kteří tě s láskou podporují a jejich odpovědi zase k tobě.

Přejeme ti mnoho školních a sportovních úspěchů a těšíme se na tvůj další dopis.

*Tvá milující rodina
Farnost Dolní Čermná*

Pokud byste měli zájem, můžete sepsat krátký dopis o sobě a své rodině pro našeho adoptovaného chlapce z Indie.

Jsem si jistá, že Raphaela informace o jeho veliké podporující adoptivní rodině potěší a povzbudí k dalšímu studiu, které se podle informací směřuje do kněžského semináře ☺.

Český text můžete zaslat na moji emailovou adresu (kterou vám ráda sdělím), případně mi předat rukou napsaný dopis.

Katka Karasová

Diecézní setkání mladých v Hradci Králové očima jednoho z účastníků

Ve dnech 27. - 28. března 2026 jsme se jako skupinka mladých vydali do Hradce Králové na diecézní setkání mládeže. Pro většinu z nás to měla být velká a neobvyklá zkušenost, protože jsme měli možnost doprovázet celé setkání v katedrále během mše svaté. Na akci dorazilo asi dvě stě mladých lidí z různých koutů diecéze a už od začátku bylo cítit, že půjde o něco výjimečného.

Do Hradce jsme přijeli už večer před samotným programem. Největší část večera zabrala zkouška a hlavně zvučení. A to byla opravdu síla. V jednu chvíli nám skoro všem připadalo, že nám vůbec nic nejde. Ztráceli jsme se v rytmu, nebyli jsme si jistí sami sebou a všechno nám připadalo mnohem těžší, než jsme čekali. Přesto jsme to nevzdali a snažili se vydržet až do konce. Dnes se tomu už smějeme, ale tehdy jsme byli pořádně nervózní.

Přespávali jsme v tělocvičně Biskupského gymnázia, kde ale rozhodně nebyla nuda. Když jsme zrovna nezkoušeli, užívali jsme si spoustu legrace s nafukovacími míči a nechyběla ani improvizovaná „předváděčka“ na hrazdě. Atmosféra byla skvělá a člověk měl pocit, že je součástí jedné velké party. Velký dík patří organizátorům, kteří se o nás po celý víkend opravdu fajnově starali a snažili se, aby nám nic nechybělo.

Během setkání jsme také oslavili narozeniny Terky V. a Laury, takže nechyběl smích, gratulace ani dobrá nálada. Tyto malé momenty udělaly celý víkend ještě osobnější a radostnější.

Součástí dopoledního programu v den diecézního setkání byly také scénky. Jedna členka naší skupiny dokonce celý program režírovala a spolu s další kamarádkou z Pehumy v něm také hrála. Obě jsou opravdu moc talentované, což dokázala na place skvělými vtipnými výstupy. Bylo vidět, kolik práce a energie do toho vložily. Jejich vystoupení sklidilo velký úspěch.

Silným momentem bylo také svědectví manželského páru o jejich obrácení. Mluvíli velmi otevřeně a upřímně o své životní cestě a o tom, jak jim víra změnila život. Pro mnoho z nás to bylo inspirující a povzbudivé.

Po programu nás čekala ještě poslední zkouška a potom už samotná mše svatá v katedrále. A právě tam jsme si uvědomili, že všechna nervozita a náročné zkoušky měly smysl. Druhý den už totiž všechno fungovalo mnohem lépe. Hudba se povedla, drželi jsme rytmus a hlavně jsme si to dokázali užít. Byl to krásný pocit stát v katedrále mezi tolika mladými lidmi a být součástí něčeho většího.

Na diecézní setkání v Hradci Králové budeme ještě dlouho vzpomínat. Nejen kvůli hudbě a programu, ale hlavně kvůli přátelství, společným zážitkům a atmosféře, kterou jsme tam mohli zažít.

Terka Vávrová

Putujeme s Poutníkem

Naše jarní pouť do Jeruzaléma

Když se v našem farním společenství biblického studia řekne „pouť do Jeruzaléma“, většina z nás by si asi představila dlouhý let na Blízký východ, žhavé slunce a kráčení po prашných cestách Svaté země. Naše březnová pouť ale měla trochu jiný ráz. Nevyžadovala letenky ani pasy, a přesto nás zavedla přímo do srdce Svatého města. Jak je to možné? Náš Jeruzalém na nás totiž na konci března čekal na pražském Strahově.

Vlakové společenství a kapka na zahřátí

Naše malá, ale o to odhodlanější výprava čítala celkem šest poutníků – tři ženy a tři muže z našeho biblického společenství. Cesta začala tradičně - na kolejích. Ačkoliv jsme nenastupovali všichni na stejné stanici, postupné „sbírání“ účastníků na trase z našeho domovského orlickoústeckého regionu klaplo na jedničku. Všichni jsme se v tom správném vagónu úspěšně našli.

Čas strávený ve vlaku patří často k těm nejkrásnějším momentům každé pouti a ani tentokrát tomu nebylo jinak. Sdíleli jsme radosti i starosti našich běžných dnů a prohlubovali naše společenství. K uvolněné atmosféře samozřejmě přispělo nejen samotné povídání, ale i to, co dobrého vydaly domácí zásoby. Vždyť kousek té pravé pálenky dokáže po ránu nejen za-

hrát tělo, ale i potěšit poutníkovu duši.

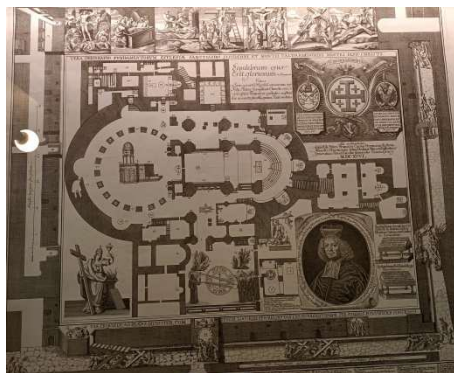
Strahov: Křížovatka víry, vědy a práce

Po příjezdu do Prahy vedly naše kroky do kopce, k majestátnímu klášteru premonstrátů na Strahově. Než jsme se ponořili do expozic, zastavili jsme se nad historií tohoto místa. Strahovský klášter nebyl nikdy jen tichým útočištěm, ale od pradávna fungoval jako maják vzdělanosti. Mnozí si vybaví slavnou knihovnu – jednu z nejstarších a nejcennějších u nás. Premonstráti však nebyli jen učenci. Klášter byl vždy i centrem praktické a hospodářské vzdělanosti. Mniši kultivovali krajinu, zakládali sady, věnovali se zemědělství i pivovarnictví a svým příkladem učili tehdejší lid, jak efektivně hospodařit s půdou.

Expozice kláštera nás navíc překvapila svou šíří – nenabízí totiž jen výtvarná díla. Knihovna a přilehlé chodby ukrývají fascinující sbírky přírodních věd a paleontologie. Klášterní kabinet kuriozit plný historických vědeckých přístrojů, zkamenělin a schránek pradávných mořských živočichů nám připomněl, že víra a věda nestály v minulosti proti sobě. Zkoumání přírody bylo naopak vnímáno jako obdiv k pestrosti a dokonalosti Božího stvoření.

Svaté město na papíře a plátně

Tím hlavním cílem naší výpravy byla ovšem výstava výtvarného umění. To, co nás jako biblickou skupinku zajímalo ze všeho nejvíc, se ukrývalo v jedné její menší, ale o to působivější části kláštera. Byl to právě onen slibovaný Jeruzalém. Výstava nám skrze precizní historické mapy, obrazy a mistrovské dobové grafiky otevřela křesťanský úhel pohledu na Svaté město. Vidět Jeruzalém očima umělců a kartografů minulých staletí ne jako pouhý zeměpisný bod, ale jako teologický symbol a centrum světa, dalo biblickým textům, které společně rozebíráme, úplně nový vizuální rozměr.

Zasloužené spočinutí u Svatého Norberta

Po několikahodinové pouti po expozicích kláštera jsme s velkou vděčností uvítali velmi pohostinný prostor místní klášterní restaurace. Ta je koncipována jako tradiční *auberge* (zájezdní hostinec) pro poutníky. Přivítaly nás velkorysé prostory, poctivě masivní dubové lavice a stoly a menu nabízející jídlo takřikajíc po selsku – prosté, vydatné a nesmírně chutné.

Zlatým hřebem našeho stolování bylo ovšem místní domácí pivo. Vaření piva má na Strahově úctyhodnou historii, první zmínky o zdejším pivovaru pocházejí už z přelomu 13. a 14. století. Ačkoliv byla tato tradice v průběhu staletí několikrát přerušena, dnes se tu opět vaří vynikající živé pivo, které hrdě nese jméno zakladatele premonstrátského řádu – svatého Norberta. S každým douškem jsme tak mohli okusit kousek živé historie.

Fortna: Oáza ticha uprostřed města

Oblaženi na duchu i na těle jsme opustili strahovský kopec a vydali se dolů na Hradčanské náměstí. Naším cílem ale tentokrát nebyly skvostné hradní monumenty a chrámy přeplněné turisty. Zamířili jsme do mnohem nenápadnějších prostor nedalekého kláštera bosých karmelitánů, do místa zvaného Fortna.

Slovo fortna původně označuje klášterní bránu, místo setkání uzavřeného mnišského světa s tím vnějším. A přesně tím dnešní Fortna je. Tento citlivě otevřený prostor je určen všem lidem, kteří se chtějí uprostřed rušného světa zastavit. Nabízí ticho pro přemýšlení o životě a rozjímání nad silou Božího slova obsaženého v Bibli. Pro nás to byla naprosto ideální tečka za celým dnem. Mohli jsme zde v klidu vstřebat vše, co jsme prožili, a načerpat novou inspiraci.

Naše březnová pout' do Jeruzaléma nám zkrátka ukázala, že za těmi nejhlubšími duchovními zážitky někdy nemusíme cestovat přes půl světa. Stačí dobrá parta, otevřené srdce a ochota hledat hloubku na místech, která máme na dosah ruky.

Kamil Bohdík Novák

Zelený čtvrtek - mytí nohou 2. 4. 2026 (foto: L. Ešpandrová)

Setkání seniorů na faře 22. 4. 2026 (foto: V. Dvořáková)

Zadní strana: Z první svátosti smíření dětí 30. 5. 2026 (foto: A. Motlová)
První svaté přijímání 31. 5. 2026 (foto: L. Ešpandrová)

Poutník 2/2026

Vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

Web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz | Bankovní spojení: 256043012/0600

Náklad: 150 výtisků | Výrobní náklady jednoho výtisku: 35 Kč

Redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová | Sazba: Jiří Adamec, František Mareš
NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

Uzávěrka příštího čísla: **14. 8. 2026** | Kontaktní email: poutnik@farnost.eu